

กิตติกรรมประกาศ

ในช่วงชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งไม่ต่างจากละครฉากใหญ่ ชีวิตของคนเรามีตัวละครหลักๆ อยู่เพียงไม่กี่ตัว ที่โผล่เข้ามาในแต่ละบทตอนของชีวิต เราจดจำผู้คนและบทตอนในห้วงชีวิต ในแต่ละช่วงเวลา บางครั้งเรานึกถึงเหตุการณ์ก่อนแล้วจึงนึกถึงผู้คน บางครั้งผู้คนก็เชื่อมโยงไปสู่ เหตุการณ์นั้น สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่น่าทึ่งสำหรับนักศึกษา มานุษยวิทยาและเป็นบทตอนหนึ่งที่สำคัญในชีวิตของข้าพเจ้า สำหรับบางคนอาจเป็นบทตอนที่ กลายเป็นทั้งจุดเปลี่ยนของชีวิต หรือสำหรับบางคนเป็นการเรียนรู้ ปลายทางเหล่านี้อาจไม่สำคัญ เท่ากับกระบวนการนับตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาสมัครเรียนจนกระทั่งกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ และกระทั่งช่วงเวลาของการเขียนกิตติกรรมประกาศนี้ ภาพความทรงจำในการเรียนมานุษยวิทยา ได้เชื่อมโยงไปสู่ผู้คนในชีวิตของข้าพเจ้า

หากกิตติกรรมประกาศคล้ายหนังสือขอบคุณอย่างเป็นทางการเพียงอย่างเดียว นั้นจึงอาจ ไม่ยุติธรรมสำหรับคนที่ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยนาม เพราะเรื่องของความรู้สึกแล้วเราคงอ้างไม่ได้ว่า “เพราะหน้ากระดาษไม่เพียงพอ”

ข้าพเจ้าจึงอยากขอบคุณ พ่อ แม่ พี่สาว และครอบครัวดีสกุล หากจะนิยามคำว่าความรัก แบบไม่มีเงื่อนไขแล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจสรรหาคำพรรณนาได้ แต่จะตอบเป็นชื่อของพวกเขาแทน

ข้าพเจ้าอยากขอบคุณอาจารย์รัตนา โตสกุล “ครู” ที่ไม่เคยเหน็ดเหนื่อยกับความ ไม่เอาไหนของลูกศิษย์และความใส่ใจต่อลูกศิษย์ ขอขอบคุณอาจารย์ที่มองเห็นความเป็นมนุษย์ คนหนึ่งของลูกศิษย์และเป็น “ครู” คนสำคัญที่ช่วยทำให้การเรียนรู้บทตอนหนึ่งในชีวิตมีคุณค่า มากกว่าเอกสารทางวิชาการ ทว่าเป็นการเรียนรู้หัวใจจิตหัวใจของมนุษย์และทบทวนตัวเองอย่าง สมบูรณ์ที่สุด รวมถึงขอบคุณอาจารย์ในคณะฯ ทุกท่าน และพี่รัชย์ แสงดาวฉาย

ข้าพเจ้าอยากขอบคุณ บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์นี้ทุกท่านไม่ว่าจะเป็น พ่อค้า แม่ค้า ในตลาดน้ำคลองแห บุคคลที่ข้าพเจ้าได้สัมภาษณ์และร่วมพูดคุยอย่างไม่เป็น ทางการ ที่ทำให้กระบวนการนี้สำคัญและน่าจดจำมากกว่ากระบวนการเขียนและแก้วิทยานิพนธ์ มากมายนัก

ข้าพเจ้าอยากขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนมานุษยวิทยา ที่ทำให้ได้เรียนรู้ว่าบทตอนนี้มีคุณค่ามากมายเพียงใด ผ่านความสัมพันธ์อันดีและการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ขอขอบคุณพลอย พี่แดง วัลยา แอม พี่ต้น และแวว สำหรับความเป็นเพื่อนในบทตอนแห่งการเรียนรู้นี้ ข้าพเจ้ามองว่าเพื่อนในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้ว่า “แม้ไม่อาจเลือกกำหนดอะไรบางอย่างได้ แต่เลือกที่จะจบและเรียนรู้จากมันได้”

สุดท้ายนี้ ยังมีผู้คนที่ข้าพเจ้ารู้สึกอย่างขอบคุณอีกมากมายนัก ผู้คนที่เดินสวนกันในคณะในงานภาคสนามและในมหาวิทยาลัย ที่ล้วนแต่เติมให้บทตอนในชีวิตมีสีสันและทำให้ได้ยินเสียงของผู้อื่นชัดแจ่มกว่าเสียงของตัวเอง ไม่ทงตนและรู้จักเคารพในเกียรติของมนุษย์อยู่เสมอ มิอาจไม่ขอบคุณได้ในที่สุดคือ ตนเอง ที่พยายามทำจนสำเร็จทุกๆ ที่รู้ว่านี้ อาจไม่ใช่ปลายทางสุดท้าย แต่ก็อยากขอบคุณ

ศาลายา

ยุทธกาน ดิสกุล

วันจันทร์ที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2553